

UNIVERSITY COLLEGE LONDON

University of London

EXAMINATION FOR INTERNAL STUDENTS

For The Following Qualification:–

B.A.

Hebrew & Jew. Studs. C91: Advanced Modern Hebrew: Non-Fiction

COURSE CODE : HEBRC091

UNIT VALUE : 1.00

DATE : 28-APR-04

TIME : 10.00

TIME ALLOWED : 3 Hours

HEBR C91: ADVANCED MODERN HEBREW (NON FICTION)

A ONE-VOLUME HEBREW-ENGLISH / ENGLISH-HEBREW DICTIONARY MAY BE BROUGHT BY EACH STUDENT INTO THE EXAMINATION ROOM AND USED DURING THE EXAMINATION.

Attempt FOUR questions. All questions carry equal marks.

Translate the following passages into fluent, idiomatic English:

1.

קבלה ופילוסופיה
לפני שניגש לתורת האלהות הקבלית עצמה, כדאי להעיר
הערות אחדות על היחס בין הקבלה לבין הפילוסופיה היהודית
דית בימי הביניים; כאן גם נמצא אולי נקודת-מוצא נוחה
להסברת תורה קשה זו. הפילוסופיה הראציונאליסטית היהודית
(שהתפתחה על רקע התרבות המוסלמית) המיסטיקה היהודית,
הקבלה (שצמחה והתגבשה בארצות נוצריות) הן שני הנסיונות
הגדולים של היהדות להגדיר את עצמה בניסוח שיטתי מדויק
ומפורש. אף-על-פי שהקבלה מעלה ניסוח זה אנב שימוש
בתמונות ובסמלים מיתיים, הרי גם בה מתגלה שיטתיות מדעית
לא פחות מאשר בפילוסופיה. לא במקרה מגדירים את עצמם
הפילוסופים המקובלים בדרך דומה: אריסטוקרטיה רוחנית
גית שתפקידה לחשוף את המשמעות הנסתרת של תורת משה
(שהיא לדעת הפילוסופים המקובלים, כאחד בעלת שכבות
משמעות רבות). דמיון זה בין הקבלה לבין הפילוסופיה היהודית
דית בולט לעין במיוחד אם נחשוב על הרמב"ם, נציגו הגדול
של הראציונאליזם הדתי בימי הביניים; הן הרמב"ם והן המקור
בלים מזהים את תודותיהם האסוקריות למעשה בראשית
ולמעשה מרכבה — תורת הסוד של חז"ל. מתוך כך מובנת גם
משמעותו האמיתית של הפולמוס התורף נגד כתבי הרמב"ם;
אין כאן סתם ריאקציה של 'מורדי האור' נגד הראציונאליזם
הבאור של הרמב"ם, אלא העמדת אלטרנטיבה רצינית לתפיסה
אולוגיה שלו ולתפיסת-היהדות שלו.

TURN OVER

2.

היקפו המצומצם של הקורפוס המקראי – הן מבחינת ממדיו, הן מבחינת תוכנו והנושאים הנדונים בו – מגביל במידה ניכרת את יכולתנו לתאר באופן מקיף וממצה את רובדי הלשון השונים המשוקעים במקרא. מכאן החשיבות המרובה הנודעת למקורות החיצוניים, אשר יש בהם כדי להרחיב ולהשלים את ידיעותינו במקום שהתמונה המקראית איננה מפורטת די צורכה. תרומתם של מקורות אלה לחקר לשון המקרא היא כפולה. ראשית, הם הגיעו אלינו כפי שיצאו מתחת ידי מחבריהם, ללא כל שינויים או עיבודים של מעתיקים ועורכים מאוחרים. שנית, קביעת מסגרת זמנם ההיסטורי מסתייעת בנתונים ארכאולוגיים ו/או פליאוגרפיים.¹ כך, למשל, תורמים כתבי אוגרית, שזמנם הוא מחצית האלף השני לפנה"ס, תרומה מכרעת להכרת רקעה ולהבנת טיבה של לשון השירה המקראית על כל גילוייה; הכתובות האפיקורפיות מן המחצית הראשונה של האלף הראשון לפנה"ס מספקות לנו נתונים חשובים למחקר הפרוזה המקראית, כפי שהיא מופרת לנו בראש ובראשונה מן הרובד הקלסי; ואילו טקסטים ותעודות בארמית (ארמית ממלכתית; ארמית התרגומים) ובעברית (מגילות מדבר יהודה; ספרות חז"ל) – מן המחצית השנייה של האלף הראשון לפנה"ס ועד למאות הראשונות לספירה – מאפשרים לנו לזהות במידה רבה של ודאות יסודות אופייניים לרובד המאוחר.

3.

ההיסטוריוציזם הקלסי צמח בגרמניה כאשר רנקה ואחרים סללו את הדרך אל מחקר היסטורי המבוסס על מקורות ראשוניים. היחס אל המקור האותנטי כנושא דברה של ההיסטוריה פתח בעיקר בידי רנקה, שגיבש את כללי העיסוק המקצועי בניתוח המקור על פי כלים פילולוגיים-מדעיים ברורים. נקחת ציון בהתפתחות זו היו הסמנרים שערך רנקה להכשרת היסטוריונים במחצית הראשונה של המאה הי"ט, חזרות של היסטוריונים בכל רחבי גרמניה, ולאחר מכן גם בעולם כולו, התחנכו על מדל זה.¹⁹ כדי לשחזר את העבר לפי שיטה זו, נדרש ההיסטוריון לזהות מקורות ראשוניים אותנטיים ולנתחם באמצעות הכלים המקצועיים שרכש לעצמו. ביקורת המקורות – ניתוחם וצירופם לכלל תמונת עבר שלמה – היא שהקנתה להיסטוריוגרפיה המודרנית את התואר 'היסטוריה ביקורתית'. בשיטה זו היה קיים מתח בסיסי בין הדרישה להציג תמונה היסטורית אובייקטיבית לבין אמונתו המוקדמת – הדתיות או הלאומיות – של ההיסטוריון החוקר. מן הראוי לעמוד בקצרה על כללי הידועים של המקצוע כפי שהוצגו על ידי הפרדיגמה הקלאסית במאה הי"ט, שהפכו בעיני רבים לכללי היסוד של הדיסציפלינה ההיסטורית.

Translate the following passages into Hebrew, paraphrasing where necessary but remaining as faithful as possible to the original:

4.

As scholarly interest in the Medieval Karaite community of Palestine continues to grow—encouraged in recent years by increased accessibility to and investigation of the vast abundance of unstudied Karaite manuscripts in the Firkovitch collections of the Russian National Library (formerly the Saltykov-Shchedrin Public Library) in St Petersburg¹—so too has the *desiderium* grown for the continued publication of the extant works of one of the most prolific and influential Karaite authors of this period, Yefet ben 'Eli ha-Levi (Abū 'Alī Ḥasan ibn 'Alī al-Lāwī al-Baṣrī). Focusing his literary activity upon the elucidation of Scripture, Yefet produced, apparently during the last three decades of his life (roughly 960–990),² an Arabic translation (*tarjama*)³ and commentary (*tafsīr*) (usually interspersed in the same Ms) on every book of the Hebrew Bible.⁴ Only a small part of this exegetical corpus—most of which is fortuitously extant—has been edited, however, consisting of numerous citations and often lengthy excerpts in various articles and monographs, and, in their entirety, his commentaries (including the Arabic translation) on Hosea, Nahum, Song of Songs, and Daniel.⁵ Of Yefet's commentary on the Book of Proverbs, from which we here offer an edition and translation of the section treating the 'Woman of Valour' pericope (31:10–31), there have previously been edited, also with accompanying translation, his introduction through chapter three (Günzig), chapter 30 (Auerbach), and the first pericope of chapter 31 (Wechsler).

5.

The phenomenon of migration of East European Jews in the modern period before World War I is by no means a neglected area of research.* The attention given to migration is justified because large-scale population movements constitute one of the outstanding characteristics of the modern period — in general history as well as in Jewish history. However, in order to understand the role and dynamics of migration among Jews in the Russian Empire in the late nineteenth century, one must consider not only international and long-distance migration but also internal migration among Jews, including the distinctive features of Jewish migration as compared with migration in other populations. Once the scope and features of migration among Jews are understood, it will be possible to examine some of its consequences. Important studies have been devoted to the mass migration of East European Jews to the United States,¹ and a few to large-scale movements of Jews within the tsarist empire, as well as to Poland.² Yet, to the best of this author's knowledge, there is no comprehensive study of migration by Jews within the Russian empire.³

It is difficult to determine the degree and pattern of internal mobility of East European Jews before the end of the nineteenth century. One could point, of course, to dramatic events in the past, particularly persecutions and wars, which led to significant population movements.